

Letnik XI,
številka 5
(december 2022)

Nebulae

revija za sodobno književnost

KAZALO

PROZA	3
Jurij Kristan	4
<i>Anica</i>	4
Dominik Lenarčič	9
<i>Nov boj</i>	9
<i>Skok</i>	10
Tomo Podstenšek	11
<i>Kot se spodobi</i>	11
Nataša Skušek	14
<i>Odmerki</i>	14
DRAMA	16
Rak Potočnik	17
<i>Rdeča</i>	17
POEZIJA	26
Ana Hudobivnik	27
*	27
*	28
Sanja Podržaj	29
<i>Najem</i>	29
<i>November</i>	30
<i>Materinstvo</i>	31
Dona Pratnekar	32
<i>Neresna</i>	32
Eva Šubic	33
<i>Črni od oglja, ognja in vojne</i>	33
HIBRIDNI	34
Rebeka Pajek	35
<i>Reciklaža</i>	35
<i>Migracija</i>	36

PROZA

Jurij Kristan

Anica

Z rezkim žvenketom so kovanci zgrmeli iz kartonaste škatlice in se razkotalili po sivem tlaku na vse strani. S kletvico na ustih se je Simon po vseh štirih pognal za njimi po pločniku in uspel le za hip s pogledom oplaziti mimo hitečo peško, ki je povzročila neljubo situacijo. Prsti v prirezanih volnenih rokavicah so begali po mrzlem kamnu in skušali čim hitreje zagrabiti svetlikajočo se kovino. Ob tem je Simon s sunkovitimi gibi oprezal, da se ne bi kdo drug polastil raztresenih novcev. Toda razen nekega otroka, ki je z začudenim pogledom izpod mamine roke spremljal kobacanje po tleh, si mimoidoči z njim niso dajali opravka.

Kljub temu se ni bil več pripravljen usesti na vhodno stopnico, kjer je ždel od jutra. Pograbil je karton, na hitro pretegnil boleč hrbet in se prestavil v sosednjo ulico – na podobno betonsko stopnico ob podobnem sivo flakovanem pločniku. In s podobno brezimnimi postavami, hitečimi mimo njega. To pot je škatlico postavil bližje in pred seboj zopet razprl karton z napisom: LAČEN SEM. Nato se je sključen zastrmel v tla.

Sedenje mu ni povzročalo večjih preglavic – dolgo časa je bil voznik tovornjaka – medtem ko se pozornosti še ni povsem navadil. Nekateri sotrpini, sploh tisti z daljšim »stažem«, so radi ogovarjali naključne ljudi, ker so si obetali več cvenka. A Simona so pogledi še vedno neprijetno ščemeli. Kolega Boris je rad navrgel, da tako brez življenja ne bo mogel konkurirati Romunom brez nog (in sramu), toda Simon je menil, da se njegova usoda ne tiče nikogar drugega.

Sonce se je skušalo prebiti skozi gosto jesensko meglico in sem ter tja bi mu skoraj uspelo. Ulica je šumela v zmerno gostem vrvežu in v daljavi je zapela sirena rešilnega vozila. Simon si je pomel premrle roke in se presedel, ker so se mu hlače zajedle v zadnjo plat. Z jezikom se je pričel igrati s škrbinami v zobeh in misli so mu odjadrale proti ...

»Dober dan tudi vam!« se je nenadoma z roba pločnika zaslišal odločen, toda prijazen ženskim glas. Simon se je zdrznil in se zazrl v štirioglat vijoličen objekt na kolesih, ki je pridiral mimo njega. »Upam, da se imate fino!« je nadaljeval robot, mu živahno pomahal s kratkimi plastičnimi rokami in obenem na sprednjem delu izrisal prešerno nasmejan fris. Nekaj metrov dlje je izjavil: »Tu zavijam desno!« in z okončinami nakazal smer ter že izginil za vogalom.

»Kristus, spet te anice,« se je namrgodil Simon. Takšno ime se je udomačilo za te dostavne robotske vozičke, ki so se pred kratkim raztepli po Ljubljani. Ker je bil center vse težje dostopen za večja vozila, so začeli petičnežem hrano in druge drobnarije dostavljati roboti. Simon je moral potlačiti misel, da bi se zapodil za tole anico ter ji odmeril (najmanj) eno krepko brco v tazadnjo.

Dnevni izkupiček je bil bolj klavrn in kaj prida si Simon tokrat ni mogel kupiti. Na večer se je v svojem domačem parku vrgel na standardno klop s sendvičem in pločevinko piva v roki. Morda bi si pa moral odrezati nogo ali suniti kakšnega froca in pozirati z njim, da bo privlačnejši za vbogajme? Z mrakom je začel pritiskati mraz in možak se je skušal toplo namestiti na klopi, preden se loti hrane. V daljavi sta se glasno zravšala pes in mačka.

»HAHA, kaj pa imamo tukaj?!« Simon je kasiral novo glasno presenečenje. Zopet neprijetno, kajti glas je hitro prepoznal in se skremžil. Izza klopce je prilomastil Joc, malo klošar, malo diler, malo lokalni pretepač, pa vedno kup težav. Po drži in vonju je Simon hitro presodil, da je imel že steklenico ali dve merlota v riti.

»Pismu, Joc, a si lahko še bolj tečen?«

»A si ti lahko še večja svinja, a? A si mislil, da bom pozabil?« je zarohnel Joc. Simon se je v fistem spomnil, da mu še vedno dolguje evro, ki si ga je sposodil pred tednom. Žal alkohol možakarju očitno ni načenjal spomina; kvečjemu obratno.

»Ej, švoh je bilo. Tole je vse, kar sploh imam,« je Simon pokazal na pivo in sendvič, upajoč, da se bo s hrustom dalo kaj zmeniti. Moral bi bil vedeti bolje.

»Potem pač ne boš več imel, haha,« je odvrnil Joc in s hitrim zamahom snel Simonu iz rok pločevinko, po prerivanju pa še hrano. Upiranje je bilo brez haska; grobijan je bil večji in močnejši in po minuti neenakega boja je Simon brez sape obsedel na tleh, tipajoč razboleli vrat, za katerega ga je bil pred tem držal Joc.

»Res si jebena pokveka, Simon,« je navrgel pijanec in s plenom odkolovratil proti centru.

Toda Simon še ni vrgel puške v koruzo in z rastočo ihto v srcu se je skobacal na noge. Niti slučajno ni mislil v tem mrazu spati lačen in če je imel biti ta večer tisti, ko bo Joca nekdo končno pošteno razbil, pa naj bo! Simon je vedel, da je za njegovo klopco v parku eden od drogov v ograji zrahljan; izruval je železo in se sopeč namenil za sovragom, ki je bil v tistem le še zibajoča se silhueta v daljavi.

Simonovi koraki so bili z vsako sekundo daljši in odločnejši. Hitro se je bližal Jocu in stisnil je pesti. Bolečino v vratu in kruljenje v želodcu je zamenjala vročična jeza. Moral se je premagati, da ni s palico premlatil kar prvega kontejnerja za smeti na poti. Dvakrat je mastno zaklel za dodatno psihično podporo ...

»Dober večer, dober večer! Hrana na poti!« se je nenadoma zaslišalo z njegove desne. Anica je imela kot običajno nadet vesel izraz, podoben internetnim smeškom, in jo je neutrudno mahala po pločniku. Simon je najprej za hip zmedeno obstal, presenečen nad nepovabljeno pričo njegovega pravičniškega pohoda. Potem sta se ves nabrani gnev in lakota nenadoma združila v hudourniškem izbruhu, ki je presenetil celo njega samega.

Anico je prvi sunek zadel kot tovorni vlak in z gromkim ropotom je pristala na cesti. Simon ni štel, ali je bilo več brc ali udarcev s palico, toda mlatil je brez prestanka in tako silovito, da so ga kmalu bolele tako noge kot roke. Sopenje in drobeča se plastika sta polnila njegova ušesa, ko je železo na ohišju odpiralo zevajoče luknje in so deli nesrečnega robota leteli na vse strani. Naposled se je vdal notranji pokrov shrambe in iz nje so se stresli zavitki

s hrano. Vonj po kitajskih rezancih in hrustljivem piščancu je Simona zdramil iz transa in šele takrat se je dodobra zavedel, kaj se je zgodilo.

Nebrzdan srd je hitro zamenjala panika. Simon je odvrigel palico in skušal urno nagrabiti čim več škatel s hrano. Ko je imel polno naročje, se je namenil po najkrajši poti nazaj v park, od koder bo nemara bežal naprej proti Tivoliju in Rožniku. Toda po nekaj korakih ga je zmotilo tožeče javkanje.

»NA POMOČ, NA POMOČ!« Šele v tistem je Simon opazil, da robot v resnici še ni bil popolnoma kaput. Presunljive krike v sili je spremljalo kilavo mahanje ene od rok, ki še ni bila do kraja polomljena, medtem ko je razmontirana maska vozilca skušala izrisati animacijo skrivenčenega obraza, ki ga tare bolečina. Ne preveč uspešno.

Simon je obstal s polnim naročjem hrane, od katere se je kadilo. Več minut je nepremično strmел v moledujočo, utripajočo razbitino. Nekajkrat je pogledal sem in tja, globoko zavzdihnil in se vrnil k uničenemu robotu. Za silo mu je uspelo spakirati škatlice hrane nazaj v shrambo, da je sprostil svoje roke. Potem je z nekaj muke vozilce porinil nazaj na pločnik in ga odvedel par deset metrov daleč do najbližje sprehajalne klopi.

Tam je vzel enega od paketov, se utrujen usedel in zagriznil v piščanca. Anica ob njegovih nogah je dotlej že obnemela; od sebe je dajala samo še zavijanje elektromotorjev v notranjosti. Obraz na maski je epileptično preskakoval med dvema podobama skremženega obraza. Simon se je lotil rezancev in med grizljaji pestoval poškodovano plastično robotovo dlan. Za silo se je najedel ravno v trenutku, ko so vanj posvetile baterijske svetilke službe za varovanje.

»Duhove pa danes buri včerajšnji brutalen napad na enega od ljubljanskih dostavnih robotov,« je s televizijskega zaslona žgolela svetlolasa voditeljica. »Nad eno od priljubljenih anic se je surovo znesel Ljubljančan Simon B. in jo pri tem povsem uničil. Nasilno dejanje je deloma posnela varnostna kamera.

Opozarjamo, da je posnetek pretresljiv.« Na zaslonu se je v sivinskem odtenku nočne kamere odvrtela opisana eksekucija.

»Storilec je lani ob uvajanju avtonomnega transporta izgubil službo šoferja tovornjaka, zato strokovnjaki opozarjajo, da gre verjetno za pojav novodobnega ludizma. Toda njegovih negativnih sentimentov do robotov ne delijo okoliški stanovalci, ki so na kraju zločina zjutraj že prižigali sveče. Na socialnih omrežjih se vrstijo sožalna sporočila, združena pod ključnikom 'Jaz sem Anica.'«

Dominik Lenarčič

Nov boj

Težke veke se mi počasi dvignejo. Lenobne oči takoj zabode vojska sončnih žarkov – odposlancev jutra. Z dlanjo prestrežem njihov napad. Ti mater, vstati bo treba. Z rokami si dvignem trup. Rjuha se mi odlepi od hrbta. Kdaj bodo tiste budale inštalirale klimo?! Moje noge nočejo nikamor. Nikoli me ne ubogajo. Dvignem prvo nogo in jo pustim viseti čez posteljo. Isto naredim še za drugo.

Z vznožja postelje privlečem voziček. Postavim ga v položaj za najboljši možni pristanek. Dvignem svojo rit. Vržem se. Pristanem na sedišču. Voziček nekaj zakolne v svojem jeklenem jeziku, potem pa utihne. Sonce mi sije v obraz. Čas je za nov dan, za nov boj.

Skok

Moj prijatelj je bil največji adrenalinski odvisnik na svetu. Videl sem ga gor na mostu. Zaklical je, da bo skočil, jaz pa sem ga spodbudil.

Nisem vedel, da tokrat nima vrvi.

Tomo Podstenšek

Kot se spodobi

Kristijan je nekajkrat globoko vdihnil in izdihnil. Čeprav si je še pred pol ure doma govoril v ogledalo, da je vse skupaj samo formalnost, ga je rahlo zbadalo pod prsnim košem in po hrbtu so mu ščemeče drsele hladne kaplje znoja. Tolažil se je, da se je samo pretoplo oblekel, to je vse – prekleta pomlad, vreme se spremeni trikrat v enem dnevu, sonce, dež, veter in spet sonce, da človek sploh ne ve, kaj bi dal nase. Za trenutek je zaprl oči in zajel sapo; zberi se, vse bo v redu, samo zberi se ... Potem je počasi izpustil zrak iz pljuč. Globoko dihanje ga ni niti malo pomirilo, počutil se je kot izpraznjen balon. Kljub temu je pritisnil na hišni zvonec, da bi čim prej opravil z zadevo. Ko ga je zagledal v srajci in suknjiču, ga je Patrik najprej vprašal, ali je bil na razgovoru za novo službo.

»Ne, ne ...« se je Kristijan zmedel in zardel.

»Kaj pa potem, a gresta z Majjo na kak fin koncert ali v gledališče?«

»Ne, nič takega, včasih se pač spodobi, da se človek malo uredi ...«

»No ja, najbrž ni s tem res prav nič narobe,« se je Patrik s kazalcem popraskal po sivkastem strnišču na vratu, »čeprav jaz še vedno pravim, da je notranjost pri človeku pomembnejša od zunanjega videza.« Potem je brez nepotrebnih vprašanj vzel iz hladilnika dve pločevinki piva in ju postavil na kuhinjsko mizo.

»Rad bi se o nečem pogovoril s tabo,« je Kristijan končno uspel nastrgati besede iz suhega grla.

»Kaj, a si v kakšnih težavah?«

»Ne, seveda ne ...«

»A potrebuješ denar? Meni lahko poveš, saj smo praktično ena družina, si bomo že pomagali, kolikor bo šlo.«

»Ja, točno za to gre. Hočem reči, ne, nisem prišel po denar, hvala bogu na firmi biznis zadnje mesece kar v redu laufa, ampak ja, res smo ena družina,

in če bi bilo treba, bi tudi jaz pomagal tebi ali Denisu in Zdenki, to sploh ni vprašanje ...»

»Ej, da ne pozabim, Zdenka je rekla, da nas vse lepo vabi na Primožev rojstni dan. Naslednjo soboto, pri njih doma.«

»Koliko je star mali? Tri?«

»Štiri, se mi zdi,« je Patrik odprl svoje pivo in naredil nekaj požirkov kar iz pločevinke.

»Mater, kako čas beži. Midva z Majo sva tudi že šest let skupaj. In sem razmišljal ... A veš, da te nikoli nisem vprašal, kako se ti to zdi?«

»Saj to ni moja stvar, važno, da sta vidva zadovoljna,« je skomignil Patrik.

»No, pa vseeno, nekaj si najbrž že misliš o meni?«

»Kaj naj rečem, v redu pob si ... Po pravici povedano si se mi najprej zdel malo lesen in zategnjen. Ko si prišel prvič k nam, sploh nisi hotel niti probat pijače ...«

»V tistem obdobju sem imel neke težave s kislino,« je opravičujoče pojasnil Kristijan.

»No, saj potem sva to vse lepo nadoknadila, a ne? Čez čas, ko si se malo sprostil, sem videl, da si res v redu. Da se da s tabo pogovarjat o politiki, pa da se spoznaš na šport. O avtih sicer nimaš preveč pojma, ampak zdaj je itak vsepovsod elektronika ... Za delo na kmetiji si tudi bolj švoh, si pa vsaj vzameš čas in prideš, če te pokličem. Ne pa tako kot tisti Zdenkin, ki ima vedno neke izgovore. Ti si pa dobra družba, ni me sram, ko greš z mano v gostilno – no, razen danes, v tem reklcu te najbrž ne bi vzela s sabo,« se je Patrik na ves glas zarežal, Kristijan pa še bolj zardel, da so njegova štrleča ušesa dobila barvo makovih cvetov.

»Tudi jaz se rad družim s tabo,« je tiho zamomljal in ni se zlagal; odnos s Patrikom je bil bolj podoben odnosu z malo bolj robotim starejšim bratom kot pa z očetom njegovega dekleta. Odprl je pivo, ga narahlo privzdignil v zdravico in naredil dva dolga požirka, preden so mu pene butnile v nos, da je zakašljajal in ga je moral Patrik s svojo šapo nekajkrat lopniti po hrbtu.

»Torej,« se je Kristijan še enkrat odhrkal, ko je spet prišel do zraka. »Kot sem rekel, sva z Majo še šest let skupaj in, kako naj rečem ... No, danes je napočil ta svečani dan, ko te imam čast uradno zaprosit za njeno roko.«

»Kaj praviš?« je Patrik nagrbančil čelo in priprl oči, kakor da bi poskušal brez očal prebrati časopisni članek.

»E ... Z Majo bi se rada poročila. To je, jaz bi se rad poročil z njo, ona za zdaj še nič ne ve, najprej sem hotel prosit za tvoj blagoslov, tako kot se spodobi ...«

»Za moj blagoslov?«

»Ja, za tvoje dovoljenje in blagoslov.«

Patrikov obraz je okamenel v težko določljivo grimaso, potem je narahlo zanihal z glavo in zamišljeno pokimal. »Veš, res sem vesel, da si prišel najprej do mene.«

Kristijan se je olajšano nasmehnil. Hotel je nekaj reči, tedaj pa ga je Patrik z obema rokama že zgrabil za vrat in ga s stolom vred zabrisal po tleh.

»Ja, vesel sem, da si mi pokazal, kak idiot in brezjajčni pricufukelj si v resnici!«

Kristijan je poskušal vstati, a ga je dobro odmerjena brca v rebra zložila po ladijskem podu. »Pa kaj ti misliš, da smo v devetnajstem stoletju, jebem ti boga?! Kaj imaš mene za spraševat, njo bi moral vprašat, ne pa mene, butec hudičev! Maja je odrasla ženska, nimam jaz tu več kake besede. Ampak dobro, če si me že vprašal, ti bom pa odgovoril: ne, nočem, da je moja hčerka s takim drekom, ki že zdaj ne spoštuje njenega mnenja, ampak gre fehtarit njenega fotra, če se lahko poroči z njo! Ajde, vstani zdaj pa marš v tri pičke materine in da te ne vidim nikoli več, če ne te ustrelim ko zajca. Si gluh?! Odštevam: deset, devet, osem ...«

Kristijan je nekoč že videl, kako je Patrik kar z balkona z enim samim strelom podrl dolgoušca, ki je skakljal po zelenjavnem vrtu, in ker ga ni mikalo končati v velikem loncu za obaro, je ubogal nasvet nesojenega tasta ter jo ucvrl iz hiše. Ko je tekel čez dvorišče, je videl, da se je vreme spet spremenilo; nizki temni oblaki so obetali skorajšnjo ploho. Še preden je prišel do avta, ga je v sredo čela zadela prva debela kaplja.

Nataša Skušek

Odmerki

V ponedeljek zjutraj

zapre oči in si predstavlja, da je na eventuu. Sedi v množici in kot vsi čaka na morebitni anafilaktični šok. Božajo jo vibracije odmevov in znan vonj steklene dvorane razstavišča, spremenjenega v cepilni center. Počakati mora dvajset minut.

Čez tri ure

jo začneja boleti leva rama, da komaj dvigne roko.

Zvečer

vidi, da ji je otekla tudi noga. Težko jo pokrči. Bolečina prehaja, kot bi ji nekaj potovalo po ožilju. Zdepilira si dlake in z nohtov na nogah odstrani okruške laka, če bo treba kam na hitro.

Do konca tedna

nikakor ne more vzpostaviti stika s svojo zdravnico. Medtem ko čaka na zvezo, jo ima, da bi se znesla nad telefonom. Končno izve, da njena ne dela več in da si mora poiskati drugo. Ampak kje?

Kasneje

izsledi nek kontakt.

Naslednje dni

kliče to cifro, vendar kasira samo avtomatske odgovore.

Medtem

pogugla zasebnike za ultrazvok, nevrologa, kardiologa in diagnostiko. Tudi estetska kirurgija bi ji prav prišla, ampak zdaj se ne sme zajebavati.

Ponoči

zazna zrnce, ki potuje proti pazduhi. Premika se naprej do vratu in naravnost v možgane.

Prepozno

prikliče 112

pomagajte, poma

Zjutraj

dobi odpustnico in napotnico za psihologa. V bližnjem dm-ju si kupi lak za nohte. Z Apaurini bo še malo počakala.

DRAMA

Rak Potočnik

Rdeča

Groteska v enem dejanju (dramatika).

Osebe:

-Krimson; glavna oseba, mlad pisatelj, zaprt v svoje stanovanje zaradi karantene. Ves čas je v pižami, čez pižamo ima velik dolg kopalni plašč, je neurejen, saj ve, da mu ni treba nikamor;

-Májkl; je lik propadlega barona, glavna oseba kratkega romana, ki ga piše pisatelj Krimson, oblečen je v bele hlače, ki segajo malce pod kolena, ima dolge nogavice, črne čiste čevlje z veliko zlato zaponko, bel pas, belo srajco, visok ovratnik, velik rdeč in zlat plašč, ki se vleče za njim, je bogat in baročen, ima kar precejšen trebuh, je gladko pobrit, nosi lasuljo, značilno za 17. stoletje, pri sebi ima pištolo, zlato in lepo varovano;

-Roza; dekle v roza obleki, tesni, z navzgor povezanimi lasmi in rožnatim klobučkom;

-škratje; oblečeni so samo v dolge bele plahutajoče obleke, kot duhovi z rdečimi velikimi špičastimi kapami;

-zbor; ki pa je tam samo za okras, da ustvari dramatično vzdušje.

Napisi so na platnu nad odrom, na črni podlagi bele velike črke.

Prvo dejanje

Na odru je soba. V ospredju je postelja, levo ob njej copati, ob njej levo je nočna omarica z lučko in namizno uro, na desni je pisalna miza s stolom, na stolu je kopalni plašč, na mizi je kozarec s svinčniki, kuliji in barvicami. Soba

ima okoli sebe bele platnene stene, čisto bele, za posteljo je narisano okno in zunaj je lep dan, modro nebo, narisane so lastovke.

Napis: [Karantena]

Krimson leži na postelji, lepo pokrit, spi, potem vstane, se pretegne, pogleda na uro, vstane na levo, obuje copate, odide do stola, si počasi obleče kopalni plašč, se usede za mizo, prime za svinčnik in gleda, vendar ni lista nikjer. Pogleda pod mizo, nič, pogleda pod stol, nič, gleda po mizi, vstane, gleda pod posteljo, pogleda pod vzglavnik, ugotovi, da še ni pospravil postelje, začne pospravljati posteljo, medtem gleda, kje bi lahko bil list. Gleda povsod, lista nikjer.

Napis: [List papirja]

Na odru se pojavi Majkl. Pride z leve, pleše in skače, pride do mize, odloži list papirja, medtem ko Krimson konča s pospravljanjem, on se usede na mizo na levo stran in ga začne gledati.

Krimson sedi zdaj za mizo, piše, malce pogleda na levo, kjer sedi Majkl, spet piše. **(Krimson je vesel, Majkl ga z zanimanjem gleda.)**

Majkl se naveliča gledanja, zato skoči z mize, začne hoditi okoli stola, na koncu se usede na posteljo, glavo položi v roke in se zamisli, čez hip skoči v zrak, gre do Krimsona in ga strese. **(Krimson dobi idejo, zato je vesel/ navdušen, Majkl je vesel in poln pričakovanja.)**

Krimson vstane, gre do postelje in izpod nje potegne dva meča, enega vrže Majklu in gre na drugo stran postelje, se pripravi na boj. **(Oba sta zdaj resna.)** Majkl prime meč, počasi odloži pištolo na mizo, se pripravi in boj se začne. Zdaj se malce sabljata, potem pobegne Krimson čez posteljo, Majkl mu sledi, pade na posteljo, za hip obleži, medtem se Krimson postavi k stolu, z eno roko se ga drži. Spet se spopadeta, zdaj Krimson odrine Majkla in steče po postelji, Majkl mu sledi, vendar steče mimo postelje, tik preden bi stopil s postelje, se Krimson obrne in steče nazaj, Majkl je v tistem že na drugi strani, spet mora steči na drugo stran. Tam se spet spopadeta. **(Oba sta resno pri stvari, uživata.)**

(Krimson uživa v boju, Majkl pa ne več, postane malce jezen in zasanjan.)

Majkl zasanjano obstoji na drugi strani postelje, zato Krimson steče do njega

in ga udari po zadnjici, Majkl se obrne in steče za njim na drugo stran, kjer se spet spopadeta, spet se sabljata, Majkl zopet za hip odneha, zato ga Krimson spet udari in steče čez posteljo na drugo stran, kjer obstoji pri nočni omarici in ga čaka. Majkl se počasi sprehodi do njega, zato ga Krimson ves jezen udari, takoj ko ga udari, postane spet vesel, malce se spopadeta, vendar Majkl več noče, zato steče na drugo stran. Krimson obstoji, se malce nadiha, potem pa čez posteljo steče na drugo stran. Krimson se tam spet usede na mizo, odloži meč na tla in pokaže Majklu, naj sede. Ta pride počasi do njega, pobere meč in mu ga potisne v roke **(Majkl je žalosten, Krimson uživa)**, ko ga zopet udari in tako se spopadeta, vendar Majkl kar naenkrat le povesi meč **(Majkl je naveličan)**, tako ga Krimson prosto udari. **(Krimson se razjezi.)** Udari ga, pa spet in spet, dokler Majkl ne stopi korak nazaj in **(Majkl ves solzen in žalosten)** spet nadaljuje. Medtem poteka boj. **(Krimson neizmerno uživa in se smeji, Majkl se počasi začne jokati, potih.)** Kar naenkrat močno udari po Krimsonovem meču, spusti svojega in steče na drugo stran postelje, poklekne na kolena. **(Majkl začne srednje glasno jokati v prevleko, je potr.)** Krimson spet pobere meč, počasi gre čez posteljo in ga položi pred Majkla. **(Majkl joka naglas, Krimson presenečen.)**

Počasi Majkl pobere meč, se dvigne, še vedno je objokan in udrt **(Krimson vesel)**, začne boj. Tako se borita, dokler ne prideta na drugo stran postelje, Majkl spet začne jokati, vrže meč v nasprotnika in steče na drugo stran na prejšnje mesto. **(Krimson ni več vesel, ampak resno odide čez posteljo.)** Z obema mečema v rokah gre do Majkla, ki spet kleči in se joka. Položi mu meč pred glavo. Majkl ga vzame, nato pa odvrže in se vrže na posteljo.

(Krimsonu prekipi, jezen in nor.) Krimson vrže svoj meč na drugo stran poleg Majklovega, ga prime in ga čez posteljo zvleče na drugo stran na tla ob stol, kjer zdaj leži Majkl **(Majkl naglas joče)**. Krimson pobere oba meča in začne pretepati Majkla. **(Krimson vesel in uživa, Majkl kriči in joče na ves glas.)** **(Krimson pretepa Majkla, ta se še vedno dere, Krimsonovo počutje pa gre iz veselja v žalost.)** Krimson še nekajkrat močno udari Majkla, nato pa izpusti meča, da padeta po tleh, se vrže na kolena med posteljo in mizo in joče v roke. **(Oba sta žalostna, potrta, jočeta na ves glas.)**

Majkl hitro vstane in še ves objokan steče na desno z odra. Vrne se z Rozo pod roko. **(Majkl dostojanstven in ponosen, Roza brez izraza, Krimson še vedno žalosten.)**

Napis: [Ženska]

Krimson vstane, si obriše objokan obraz v rob plašča obraz, premeri Majkla, še na kolenih, ki stoji pred njim dostojanstveno z Rozo pod roko. Obraz se mu spači od jeze, vstane, potegne Rozo za roke, jo vrže na posteljo, prime Majkla za ušesa in mu jih zvije ter jih vleče navzgor. Majkl se začne spet dreti in jokati, vedno bolj leze sam vase, bolj kot mu Krimson navija ušesa. **(Majkl se dere na ves glas, Roza brez izraza, Krimson je jezen.)** Roza sedi na postelji. Majkl se neha dreti in pogleda Rozo, ta vstane. **(Roza je zaskrbljena.)** Krimson ježno pogleda Rozo, ki zdaj stoji. Roza spet postane resna, brezizrazna, usede se nazaj na posteljo in spet čaka. Krimson spusti ušesa, da se Majkl sesede na tla. **(Majkl naglas zajoče.)** Krimson počaka za trenutek, sliši se le Majklovo jokanje, potem ga udari po glavi in vse utihne. **(Krimson je jezen, vedno bolj.)** Nekaj časa stoji v tišini, jezen in mrk. Vse je tiho. Nato odide do stola, spet prime list in piše, obraz se mu razjasni in postane spet nevtralen. Piše in piše in postaja vedno bolj in bolj jezen. Na koncu je zelo jezen, pograbi list, ga zmečka, vstane, pograbi za ušesa Majkla, ki do tedaj v tišini mirno in tiho ves objokan kleči med posteljo in mizo, Roza sedi na postelji in vse le opazuje. Krimson ga z vleče do mize, ga potegne za uho, da se dvigne, in ga posede na levo stran mize, kjer je že poprej sedel. Poravnal list in spet začne pisati, preneha biti jezen, vendar njegova jeza zopet narašča, dokler ni popolnoma nor, vstane, da stol pade, strga list, ga razmeče po tleh, vrže kuli v Majkla, ga porine z mize, da nerodno pade po tleh, Roza je brez izraza, Majkl tudi, nato boksne v steno, da pade po tleh. Tako stojita le še dve steni.

Napis: [Nova stara zgodba]

Krimson se usede na posteljo, poleg Roze, je ne pogleda, ona ne njega. Majkl se vrže na kolena in moledujoče gleda Rozo. Majkl vstane, pobere stol in ga postavi pred posteljo, stransko, na levo stran postelje, nato prestavi še

mizo, pri tem vrže vse, kar je na njej, po tleh in tam tudi pusti. **(Majkl je prestrašen, Roza je brez izraza, Krimson je zamišljen.)**

Krimson ga gleda, kako prestavlja pohištvo, nato vstane in se usede na stol. Roza vstane, brez izraza odide z odra in se vrne s klobaso, kruhom in gorčico ter priborom. **(V tem času sta druga dva nepremično v tišini.)** Roza se vrne. **(Pri tem jo Krimson gleda z močjo in nadvlado, je brez izraza in močan, Majkl trpi, skoraj joče in ve, da nima več moči.)** Roza položi hrano na mizo in se postavi na njegovo levo. Na rami nosi velik bel prtlič. Krimson pomigne Majklu. **(Na obrazu se Krimsonu riše zloben nasmeh prevlade, veselja in moči. Sadistično uživa, Majkl postane ves prestrašen, trese se.)** Sprehodi se mimo Krimsona, ne gleda ga, počasi in s tresočo roko vzame prtček, zdaj je ves moker od strahu, trese se, počasi stopi mimo Roze, ki nepremično stoji in se ne premika, je brez izraza. Počasi položi prtček nanj okoli vratu, mu ga zadaj zaveže, pri tem se zelo trese. Ko mu uspe, si oddahne in stopi na nasprotno stran mize in tam obstoji. Krimson globoko vdihne in neprekinjeno zre naravnost v Majklove oči.

Roza prime za nož in vilice, počasi se nagne naprej in odreže kos klobase, jo pomoči v gorčico in previdno položi v Krimsonova usta. **(Majkl trpi, Krimson uživa.)** Še vedno si zreta v oči.

Krimson s slastjo in veseljem glasno in dolgo žveči, ko pogoltne, mu da Roza v usta košček kruha, se zopet nagne čezenj in odreže klobaso ter mu jo položi v usta, ko pogoltne kruh. **(Majkl se kremži, Krimson uživa.)** Krimson zopet dolgo in glasno žveči hrano. Roza mu spet položi kruh v usta in se zopet nagne čezenj, da odreže kos klobase, Majkl še komaj stoji, tako je žalosten in jezen hkrati. Spet mu položi klobaso v usta. Krimson ji pomigne, da stopi k njemu, prime rob krila in ga izpusti, nato ga ona prime na istem delu in mu obriše usta, nato se odpravi proti desnemu robu, mimo Majkla, ki ga niti ne pogleda, odide z odra.

Majkl se trudi pogledati Rozo, vendar ne more umakniti oči z Krimsona. Še vedno si zreta v oči, medtem ko on prežvekuje. **(Majkl naglas zakriči.)**

Roza stopi na oder s praznim kozarcem, v skrajnem kotu vidnega polja obstoji, mimo nje v vrsti stopijo škratje, odidejo mimo nje, stopijo čez podrto

steno, zavijejo proti sredini odra in gredo med mizo in Majklom, prekine se očesni stik teh dveh. Krimson jih pogleda, oni pa le nemo odidejo mimo mize do stene, zavijejo desno do nočne omarice, podrejo steno in odidejo po njej v ozadje odra in nato z njega. **(Majkl si oddahne, Krimson je malce jezen.)** Roza stoji na robu odra s praznim kozarcem, tam, kjer so jo prehiteli škratje. Še vedno je brez izraza.

Majkl pobere meč ter steče do mize in prisloni meč na Krimsonov vrat. Krimson ga gleda z nasmehom. Vzame vilice in nož, odreže kos klobase, ga pomoči v gorčico in jo potisne v Majklova usta. **(Majklu se vse gabi, je jezen in se pači.)** Vendar brez dejanskega odpora poje klobaso. Žveči, pri tem se pači, meč je še vedno prislonjen na Krimsonov vrat. Roza se nagne čezenj kot prej in odreže klobaso in jo položi Krimsonu v usta, stopi od mize, hladno odide na drugo stran in položi kozarec na mizo. Stoji na istem mestu kot prej. Majkl pogoltne klobaso in začne kričati na ves glas, pri tem pa potisne meč močno Krimsonu v vrat. Spozna, da ne more nič, se prestraši, dvigne meč in ga vrže vstran na posteljo. Preneha kričati. **(Majkl je prestrašen in spačen, Krimson se smeji in uživa.)** Krimson pogleda prazen kozarec. **(Krimson se neha smehljati.)** Pogleda Rozo. **(Rozi začne trzati lice, Krimson postane jezen.)** Vstane, stopi do Roze, jo prime za uho in jo zvije in malce dvigne, pelje jo do desnega roba postelje, kjer jo lepo posadi nanjo. **(Roza sedi mirno in brez izraza.)** Medtem ko Krimson vodi Rozo, Majkl steče proti edini preostali steni, jo podre, pri tem pa pade in obleži na njej na tleh. **(Majkl leži na tleh in se smeji kot norec/lunatik.)** Potem ko Krimson posadi Rozo, se odpravi do Majkla, ga dvigne za roko in ga odpelje ter posadi poleg Roze na posteljo. **(Ko Krimson prime Majkla, se ta preneha smejati, je resen in brez izraza, Krimson je miren in brez izraza.)**

Napis: [Grešniki]

Krimson se počasi odpravi okoli postelje, ko gre mimo stola ga pobere, podre, spet pobere, spet podre, spet pobere, spet podre, spet pobere, spet podre.

Majkl: Spomin pa ni dovolj dober, da bi vedela, kdo je zmagal.

Ravno takrat, ko Majkl reče svoj stavek, Krimson dvigne stol do polovice in ga hipoma spusti. Steče do levega roba postelje, se hitro po vseh štirih splazi po postelje in da svojo glavo med Rozo in Majkla. Obstoji za trenutek. **(Roza in Majkl sta brez izraza, Krimson je zaprepaden, malce izgubljen, zasanjan in hkrati navdušen.)** Skoči naprej med njiju, pri tem pade in obleži na tleh. **(Krimson začne jokati, po nekaj časa neha.)** Tišina.

Krimson vstane, gre do Roze, ki mu obriše solze, Majkl ju gleda.

Roza vstane in odide okoli postelje do nočne omarice, vzame uro in se spet napoti nazaj.

Krimson se takoj, ko Roza vstane, vrže na posteljo, pograbi vzglavnik in ga pritisne na Majklov obraz, da ta pade na hrbet na posteljo. Majkl se upira, takrat pograbi Krimson z drugo roko meč, s prvo drži vzglavnik in Majkla na postelji, ter ga začne tepsti. **(Majkl se upira, Krimson sadistično uživa.)**

Roza stopi do postelje in tam obstoji z uro v roki.

Krimson vstane in izpusti Majkla, ta se hipoma usede in obsedi z vzglavnikom v naročju. **(Krimson se umiri, je brez izraza.)** Krimson pograbi uro **(postane vesel)**, gleda in obrača, obraz mu sije od veselja, objame Rozo in se štirikrat z njo zavrti **(ona je še vedno brez izraza)**. Po štirih obratih jo spusti in se ves omotičen spravi do Majkla, ga poljubi na čelo, se obrne, odide pred mizo, kjer pade po tleh in obleži na trebuhu.

Napis: [Čas za odhod]

(Majkl se začne smejati.) Roza se usede poleg Majkla, se nasmehne, zapre oči in se nasloni na njegovo ramo. **(Roza se smehlja, je vesela in mirna, izpolnjena.)** Počakata nekaj trenutkov, morda 30 sekund. Izgledata kot dva zaljubljenca.

Majkl hitro skoči v zrak in odhiti do Krimsona, Roza pade na posteljo, odpre oči in obleži v istem položaju. **(Roza je spet brez izraza.)**

(Krimson vesel vstane.) Prime Majkla za ramena, ga strese, se odpravi po uro, jo pobere in odnese do nočne omarice. Iz nočne omarice potegne kravato, zmečkano, in si jo prične zavezovati, pri tem pa presenečeno gleda, kje so zidovi.

(Majkl brez izraza, Krimson začuden in hkrati vesel ter poln pričakovanja.)

Majkl prime mizo, jo spusti pa spet prime, odide enkrat okoli nje. Dvigne stol, ga položi rahlo spet na tla pa ga spet dvigne in spusti, da glasno pade po tleh.

Krimson si zavezuje kravato, vendar nima pojma, kaj dela. Še vedno se presenečen obrača na vse smeri.

Škratje pridejo zopet na oder, odnesejo mizo in stol in sablje, za njimi ne ostane nič.

Krimson konča z zavezovanjem kravate, Majkl iz žepa potegne kirurško masko in se napoti k Krimsonu, ki si jo nadene in odide do postelje, kjer še vedno v enakem položaju leži Roza. Krimson išče vrata, a jih ne najde.

(Zaradi veselja postaja vedno bolj prestrašen. Postane ga resnično strah.)

Stopi do Roze in jo poljubi skozi masko na čelo. Nato se obrne, odide do Majkla, ki še vedno stoji sredi odra, mu da masko. **(Ves je prestrašen in žalosten.)**

Škratje se vrnejo in prinesejo mizo, stol in pištolo ter vse postavijo na prejšnje mesto. Dvignejo Rozo v naročje, eden od škratov odide do Majkla in ga pospremi v kot odra, škratje pospravijo posteljo, in jo obrnejo tako, da rob postelje gleda proti občinstvu (stranska stranica postelje), prenesejo k vzglavju tudi nočno omarico z uro in svetilko, za zadnjim pride Krimson, zdaj sedijo v vrstnem redu od leve proti desni Roza, Krimson, Majkl. **(Vsi trije so brez izraza.)**

Krimson zagleda pištolo, mračno stopi do nje, jo pobere in se usede nazaj. **(Njegov izraz je temačen.)** Potisne jo najprej Rozi na sence, zaigra strel **(pri tem zelo uživa, prav sadistično se reži, se zabava, ostala dva sta brez izraza)**, potem se obrne proti Majklu, mu postavi pištolo pod brado, zaigra strel, vse poteka počasi, njemu v veselje, vedno bolj vesel je, ostala dva sta brez izraza, vse je narejeno v pričakovanju in vse se mora stopnjevati. Potisne si pištolo v usta in obsedijo v tišini. **(Zdaj so vsi trije mirni, brez izraza in le zrejo kakšno minuto v publiko.)**

Napis: [Nov val ... Morda bo zadnji (emoji skomiga z rameni)]

Krimson vstane, vzame pištolo iz ust, jo položi v Majklove roke, ga dvigne za uho, Majkl je brez izraza, odvede ga na sredo odra, odide nazaj do postelje,

prime Rozo za uho in jo odvede na sredo odra, vzame pištolo iz Majklovih rok, jo malce podrži, **(se nasmehne v publiko)**, da pištolo Rozi v roke, jo prime za uho in jo odvede do roba postelje, odide nazaj do sredine odra, kjer spet prime Majkla za uho, ga odvede na drugo stran postelje. Gre okoli postelje in dvigne pištolo v Rozinih rokah na višino Majklovega srca, potem se uleže na posteljo in prižge luč. **(Med premikanjem je Krimson brez izraza, ko se uleže, postane najprej vesel, a se hitro spači.)** Leži nekaj trenutkov, nato zopet vstane, ugasne luč, spusti pištolo v Rozinih rokah, jo prime za uho in odvede za vzglavnik, gre okoli postelje do Majkla, ga prime za uho in ga odvede k spodnjemu koncu postelje. Zdaj stojita Majkl in Roza nasproti drug drugega, stransko glede na občinstvo. Krimson se uleže nazaj, prižge luč. **(Spet je med premikanjem brez izraza, potem za hip vesel in nato spet spačen.)** Vstane, ugasne luč, gre do Roze, zopet dvigne pištolo na nivo Majklovega srca, gre v posteljo, prižge luč in se zopet uleže. **(Spet je med premikanjem brez izraza, potem za hip vesel in nato spet spačen.)** Vstane, ugasne luč, gre do Roze in ji spusti pištolo tako, da zdaj meri v njegov vzglavnik. Gre nazaj v posteljo, prižge luč, se uleže. **(Med premikanjem je brez izraza, ko se uleže se nasmehne in takšen tudi ostane.)** Obrne se, ugasne luč (ko ugasne luč, se tudi vse luči na odru ugasnejo), se prevali na drugi bok, da kaže hrbet občinstvu in mirno obleži/zaspi.

Napis: [Konec]

-

Zastor

POEZIJA

Ana Hudobivnik

*

nikoli

ampak

res

nikoli

mi

ni

bilo

žal

To si rekla že včeraj.

*

Ni pravično, zakaj
kolikokrat sem že umorila zaprepadene kolačke s češnjo.
Preštejva se.

Okoli dneva in noči
štejem si skrbi.
Eno tebi, eno meni, ena že cveti.

Okoljevarstveniki so si namesto vročine
izmerili številko noge.

Sanja Podržaj

Najem

Odprla sem radiatorje,
prvič v sezoni zakurila –
a tega stanovanja ne bom nikoli ogrela.

Sem vseljena, a ne zares.
V razseljenosti mojih stvari
praznino prostora polnijo predmeti nekoga drugega,
tuji, a domači hkrati.

Vedno sem pripravljena na odhod,
vedno med vrati,
z eno nogo zunaj,
prijavljena samo začasno.

V najemu sem kot Schrödingerjeva mačka –
tam hkrati živim
in ne živim.

November

Novembrska otroka sva,
najini duši sta polni vlage –
to ju teži.

Ti si rekel,
vlada nama nezavedno –
ni pomoči.

Materinstvo

Zbudi me otroški jok
iz sosednjega stanovanja.

Na rjuhi
sveža kri.

Dona Pratnekar

Neresna

- Ne prenesem resne poezije.

Rožam vohice,

budilkam naštimke,

nazoknam štrike

in pijem čavo.

Eva Šubic

Črni od oglja, ognja in vojne

Zgubila sem vse kmete,
kraljico,
oba tekača,
obe trdnjavi
in enega konja.

Enega konja pa še imam.

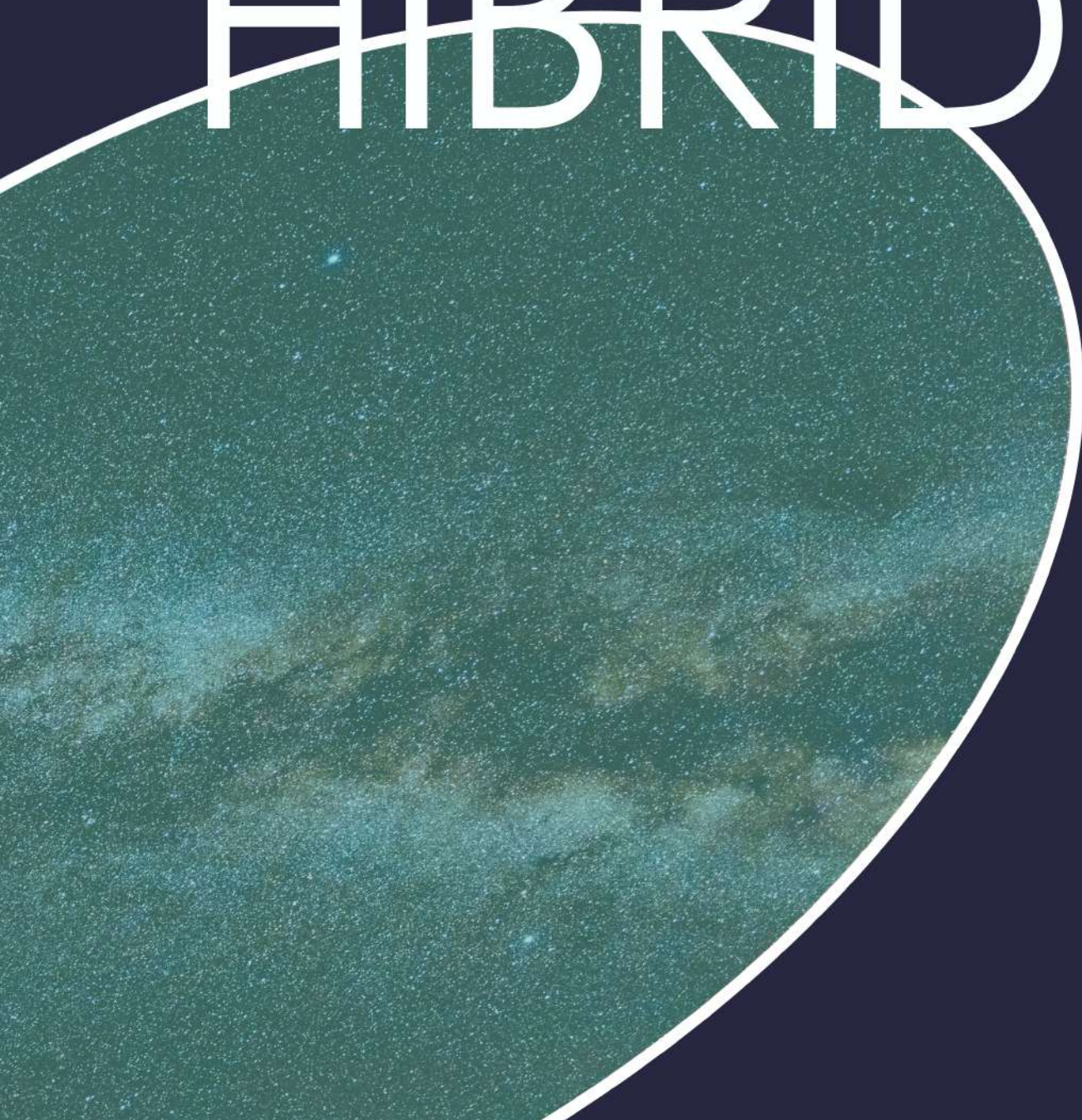
Ta se pase čisto na robu plošče,
grizlja črno barvo –
ni zadovoljen s tem, da so mu ubili družico
(sumim, da delno krivi mene).

In kar je najhuje,
ne vem, če so figure sploh zares igrale.
Zdi se mi,
da so na neki točki naredile samomor –

da so si trdnjave želele zvoka dinamita,
da so črni tekači mislili,
da beli kmetje za hrbtom ne skrivajo vil.

Samo še kralj je ostal,
kralj, ki pase konja.
(In verjetno bi tudi on že skočil čez rob plošče,
če bi ga bil le kdo na dvoru pripravljen zastrupiti.)

HIBRIDI

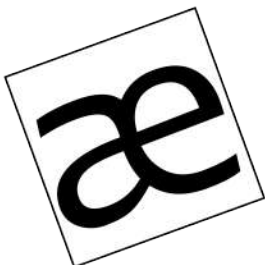

Rebeka Pajek

Reciklaža

NEBULÆ – revija za sodobno književnost

Letnik XI, številka 5 (december 2022)

ISSN 2738-5949

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Karolina Zgaga

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar